

Neděle 4. adventní
L1,39-45
18.12.2022

Píseň: 482 Ó ty radostný

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který byl, který je a který přijíti má.

Introit:

Vám pak, kteříž se bojíte jména mého,
vzejde slunce spravedlnosti,
a zdraví bude na paprscích jeho.
Tedy vycházeti budete,
a porostete jako telata vykrmená.

Píseň: 478

Čtení: kral. Iz9,2-6

Hra: Andělé

- Anděl 1: Podívej tam dole, co se to děje?
Anděl 2: Nic zvláštního. Je to zase to samé, pořád to stejné.
Anděl 3: Myslíš jako, že jsou lidi zlí? Vraždí, kradou, závidí, smaží se ve vlastní šťávě, protože jsou plní vzteku?
Anděl 1: Jo, myslím.
Anděl 2: Tak se podívej támhle.
Anděl 3: Myslíš ty dvě Noemi a Rut? Ta Noemi tedy zestárla!

Noemi: Měla jsi se vrátit, Rutko. Se mnou tě nečeká nic dobrého.

Rut: Už jsem jednou řekla, že s tebou zůstanu až do smrti.

Noemi: Přeci jen tam v Moabských polích jsi doma. Vyrostla jsi tam.

Rut: To ano, ale jak jsem již řekla, půjdu kamkoli půjdeš.

Noemi: Ale ty neznáš můj lid, je zvláštní, třeba se ti s ním žít nebude líbit.

Rut: Já vím, ale jak jsem již řekla, tvůj Bůh bude i mým Bohem.

Noemi: Nevím, mám strach. Neděláš dobře, jsem stará, a nic než hořký úděl mě nečeká.

Rut: Už vidím věže Betléma; pojď, stmívá se, ať dorazíme ještě trochu za světla. Opři se o mě.

Anděl 1: Tak Rut se o Noemi dobře starala a vzal si ji Boaz. Prokázal ji tím milosrdenství.

Anděl 2: No co, oba konali jen svou povinnost.

Anděl 3: To si vůbec nemyslím.

Anděl 1: Konat dobro, to přece není nic těžkého. Podívej, jak Noemi chová malé miminko.

Anděl 3: Náhodou to je to nejtěžší na světě, odpouštět, mít rád, no, být milosrdný. Být zlý – to jde samo.

Anděl 2: Být zlý, závistivý, to dovede každý.

Anděl 1: Já fakt nevím, proč Bůh už konečně nepošle na ty lidi potopu.

Anděl 2: Nemůže; slíbil, že to už nikdy, nikdy neudělá, a to udělal chybu.

Anděl 1: Podívej, támhle...

Anděl 2: Kde...kde...

Anděl 1: Kam koukáš, támhle.

Anděl 3: Támhle v Dótanu.

Anděl 1: Už jde, podívejte se, jak se nese. A ty jeho pestré šaty. Sluší mu to.

Anděl 3: No, není krásnějšího než Josef.

Anděl 2: A já to věděl. Člověk je zlý a proradný; slyšíte, jak se bratři dohadují?

Anděl 1: Já nevěřím svým uším. Tohle chtějí udělat? Zabít jej? Proč?

Anděl 2: Dílem ze závisti, dílem ze zlosti, dílem z ukřivdění, dílem...

Anděl 1: Dílem, že tedy pěkně provokoval. Vytahoval se, otec mu stranil. Povádal jsem, že se nese jako páv.

Anděl 3: Snad bys jej také nesoudil. Nejsi, no víš kdo, nemáme jeho jméno vyslovovat. Jenom, když pějeme zpěvy nebeské.

Anděl 1: Já jej nesoudím, mám jen za to, že si za to může sám, že jsou na něho ti bratři tak naštvaní.

- Anděl 3: Kluci, tedy nevím, co jste, jestli kluci nebo holky, když jsme andělé, mlčte. Co to mezi sebou šuškejí? Oni jej fakt zabijí.
- Anděl 2: Hodili ho do studny. Tak tedy nezabili. No, nechat jej tady v té stepi ve studni, no to je ...
- Anděl 3: Oni jej zase vytahují. Podívejte, kam jej vedou? Oni ho chtějí prodat kupcům jako otroka. No, to jde na jistou smrt.
- Anděl 1: Myslím, že si to Pán Bůh srovná. On to určitě tak nenechá.
- Anděl 3: Myslíš?
- Prokop: Podívejte, tamhle v Betlémě!
- Ronja: Ti andělé jsou zaujati svou diskuzí tak, že si nevšimli toho, co se děje na světě převratného!
- Prokop: Haló, haló, andělé, podívejte k Betlému, už máte dávno zpívat slavné gloria!
- Ronja: Tak andělé, lidi, no všichni, zpívejme, zpívejme našemu Bohu.

Píseň: 474 Poslouchejte křesťané

Kázání: L1,39-45

Tedy povstavši Maria v těch dnech, odešla na hory s chvátáním do města Judova. Tak přesněji překládají kraličtí. Jako by oznámení o narození dítěte Marii rozpohybovalo. Chvátá, nevíme proč. Víme jen dobu, kdy se tato scéna odehrává. Je to v *těch dnech*. Tedy v časech příprav Ježíšova příchodu na zem. I my očekáváme příchod Ježíše. I my očekáváme s naléhavostí nadcházející čas. Co nás čeká v tomto čase? Tak jako Marie jsme povstali, abychom vyšli vstříc tomu, co se uděje. Nebo zůstáváme stát na půl cesty, jsme skleslí, ustrašení a máme dojem, že nás v *těch dnech*, které nastávají, nečeká nic dobrého?

A opravdu; za dveřmi místo přicházení pokoje a radosti slyšíme lomoz poplašených zpráv, o válce, zimě, hladu, bídě, inflaci, zdražování, bezmoci těch, kterým ve své opuštěnosti od Boha nezbývá nic jiného než zoufalství.

Tedy povstavši Maria v těch dnech, odešla na hory s chvátáním do města Judova. Možná, že se i Marie najednou cítí opuštěná. To, když anděl Gabriel zvěstoval, no, to nebyla sama. Byl s ní Bůh, bylo to přímo hmatatelné, ale nyní? Kde má Boha najít? Spěchá, vystupuje do kopce, je zadýchaná a sama s tím, co jí bylo oznámeno. Čeká dítě, nemá muže, co ji v takovém postavení asi potká? Hanba, kamenování, opovržení, vyhnání ze společenství těch, kteří věří v Boha. Marie přeci uvěřila, a proto se stala děvkou Páně, jak překládají kraličtí. A najednou kráčí tichou krajinou sama, jde a spěchá, a možná ani neví kam. A možná někde vzadu zní andělovo: *Neboj se!*

Dvě ženy, jedna obitá životem, a ta druhá teprve pozná, co to je, když se jí zmocní Duch svatý. Alžběta už ví, co to je, když se ujme díla samotný Hospodin. I ona zažila jeho působení. Důkazem toho je její těhotenství a ten nenarozený již se klaní tomu nenarozenému.

Dvě ženy, jedna obitá životem, a ta druhá teprve pozná, co to je, když se jí zmocní Duch svatý. A Duch svatý při Alžbětě stojí dál. Tak jako Debora, tak jako Chulda, stává se Alžběta prorokyní. Již rozpoznává v dějích kolem sebe Boží prolamování se do naší přítomnosti. Jak jsme na tom s rozpoznáváním my?

Alžběta už ví, a proto říká: *A blahoslavená, kteráž uvěřila, neboť dokonány budou ty věci, kteréž jsou povědiny jí ode Pána.* Opět přesněji kraličtí. Jde mi hlavně o slovo *dokonávat*. Ano, Bůh dokonává to, co začal. Bůh v Ježíši Kristu dokonává, co začal. Dokonává nikoli zkázu světa, zmar, zničení všech hodnot. To dovede dokonávat lidská ruka, ale Boží dílo, které se dokonává, je dílo spásy. Tedy záchrany. Nemusíme se děsit, i když svět jako by zůstal opuštěn. Ano, i tehdy pro Alžbětu a Marii byl svět plný násilí, strachu nejen o život; vždyť Marie šla a jde pustou hornatou krajinou. Je možná sama se svými myšlenkami, jako my, kteří se noříme do svých pochyb a obav o budoucnost svou a svých dětí. Za zády nám zní, tak jako Marii a všem Božím svědkům, andělské: *Neboj se!*

A nejen to, zní i Alžbětino: *A blahoslavená, kteráž uvěřila, neboť dokonány budou ty věci, kteréž jsou povědiny jí ode Pána.* My bychom mohli parafrázovat: blahoslavení jsou všichni, kteří tak jako Marie uvěřili, že v slabosti Ježíšova narození, života i smrti se dokonává Boží láska k nám lidem. Blahoslavení, kteří se nechají vést Duchem svatým, aby uvěřili, že v Kristu se dokonává naše záchrana.

Amen.

Píseň: 473

Poslání:

Pojďme až do Betléma a vizme tu věc, o níž Pán oznámil nám.

Požehnání:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Jezu Krista,
a láska Boží nechť nás provází nyní i navěky. Amen.

Píseň: 490